

skega društva Tolmin. V imenu vseh Tolmincev je spregovoril njen stanovski kolega, profesor **Janez Dolenc**, ki se je pokojni Mariji Puc za njeno vsestransko delo v Tolminu pristrčno zahvalil in izrekel svojcem iskreno sožalje. Znana ljudska žalostinka »Pomlad že prišla bo, ko tebe na svet' ne bo« je bila kot nalašč za uvod v njegovo razmišljanje. Življenje je pač polno naključij. Marija Puc se je poslovala od nas ravno v prihajajoči pomladi, v času brstenja prvih poganjkov in vonja cvetic, ki jih je – vselej privržena botaniki – tako ljubila. Tudi v tem zadnjem dejanju njene življenjske poti je nekaj simbolike.

Zarko Rovšček

Planinskemu tovarišu Slavku Rajhu v slovo

Tiho in nepričakovano si nas zapustil! Smrt, ta vsakdanja spremeljevalka našega življenja, je včasih kruta in boleča, vendar neizbežna. Zapustil si nas kot oče, prijatelj in predvsem kot čudovit planinski tovariš. Zato trenutna bolečina ne izvira samo iz nehanja obstoja, temveč mnogokrat iz nedokončanega ustvarjalnega dela, kateremu si posvetil vse svoje moči in ideale.

Kar petindvajset let si, dragi **Slavko Rajh**, vodil naše planinsko društvo Kamnik, kar je bilo dopolnilo in smisel tvojega življenja, tvoje skromnosti, za katero se je skrivalo srce velikega moža. Tvoja mladost ni bila lahka. Preživljal si vsa krutost in nesmisel vojne, doživel nemalo po-

niževanja, pa vendarle si jo preživel in se srečno vrnil domov. Ustvaril si družino in se z vso vnemo vrgel na delo. Rad si delal, delal si vestno in odgovorno. Poleg rednega dela bi danes težko ločili tvoje aktivnosti, ki si jim bil vdan, saj so se med seboj prepletale in dopolnjevale.

Predvsem so ti gore pomenile veliko. V njih si našel moč in smisel življenja. Vedno si našel čas za pohode in vzpone na bližnje in daljne vrhove. Tvoje delo v društvu je imelo poseben pomen. Kot odlični organizator si znal povezovati posamezne dejavnosti, ki so bile tako značilne pri izgradnji naših postojank in objektov. Pod tvojim vodstvom od leta 1975 do 2000 je društvo postalo tihi dejavnik turističnega in planinskega razvoja pod Grintovci in v Kamniških planinah. Pri svojem plemenitem delu se nisi nikoli utrujal, delo v društvu ti je postalo vsakdanjik.

Kot vsakemu človeku je bilo tudi tebi dano življenje prazno; od tebe je bilo odvisno, kako ga izpolniš in kam ga usmeriš. Odločil si se za gore in življenje z naravo, kar ti je vračalo moč in usposabljanje za uspešno delo. Delal si do zadnjega dne, uspešno in z velikim veseljem.

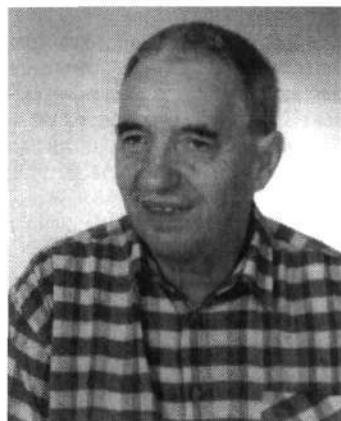
Danes vemo, da vsak izmed nas, ko zadosti svoji obveznosti do družine in družbe, svobodno odloča o svojem udejstvovanju. Biti pravi človek pomeni vse svoje sile usmeriti k izoblikovanju življenjskega sloga, ki je prilagojen pogojem življenja v neposrednem stiku z naravo. Ljubezen do narave je splošno človeško čustvo, ki človeka navdaja s strastjo odkrivanja skrivnosti in lepote do prirode. Stik z naravo uči človeka naravnega življenja. Obvaruje ga, da bi postal izrojen, zna opazovati svojo okolico tudi tam, kjer se konča meja gozdov in rušja, kjer se zdi, da ni več življenja, pa vendar kipi življenje iz vsake skale in grušča. Šele na svojih pohodih se človek zave, da si ravno tu pod ostenji vrhov življenje in smrt podajata roko. V sodobnem življenju je človek premalo močan za pretežno breme in velikokrat nevrotičen samo zato, ker ne živi naravno. Stik z naravo plemeniti in daje smisel življenja.

Svoje življenje si, Slavko, posvetil goram. Še zadnja želja je bila, da bi se povzpел na Kokrsko sedlo. Žal so ti moči opešale, le od daleč si še opazoval vrhove Skute, Brane, Planjave in Ojstrice. Morda so ti misli tedaj uhajale v lepe trenutke, ki si jih preživel med gorskimi vrhovi, tam, kjer ostaja vse lepo, bolečina, grenkoba in razočaranje pa gredo v pozabo in se porazgubijo za vselej. Če bi te takrat vprašali, kje bi najraje spal svoj poslednji sen, bi verjetno brez pomisleka odgovoril: »Med belimi skalami Grintovcev, med podrtimi viharniki in pod mehko odejo gorskega rušja.

»Dragi Slavko! Za svoje plemenito delo si prejel mnogo priznanj in planinskih odličij, med njimi zlato planinsko odličje in najvišje priznanje, Svečano listino PZ Slovenije, na zadnjem občnem zboru društva pa so ti planinci z navdušenjem podelili naslov častnega predsednika planinskega društva Kamnik. Zahvaljujemo se ti za vse tvoje bogato delo in trud. Bil si nam iskren prijatelj in planinski tovariš. Ne bomo te pozabili.

A. S.,
Planinsko društvo Kamnik

Milan Gombač: »Gradil sem nov svet!«

Srečevala sva se dolga tri desetletja, bežno, mimogrede, na različnih krajih: na osnovni šoli Frana Kranjca na Polulah, kjer je bil dolga leta ravnatelj, v hribih, kjer je s svojo dobro voljo in duhovitostjo radoživo razveseljeval vnete planince in jih